

အထွေထွေကောင်းကင်

ညမတ်ရ၊

စက်ကြိုးဆွဲမပဲဝါ တကတေ

ဒီရိုင်း - ယ ခုံ ခုံ :

မမိဝါ သောက်တဲ့ဆေးလိပ်

မဖဲဝါ သောက်တဲ့ ဆေးလိပ်

ဆရာအိုနဲ့ လျှောက်လိုက်တုန်းက အတွေ့အကြုံလေး တွေ ပြောပြချင်လို့ ဗျ။

ဆရာအိုဆိုလို့ အဘိုးကြီးလို့ တော့ မထင်နဲ့ ဗျို့။ ဆရာ နာမည်က ဦးအိုတဲ့ ဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ ဆရာအိုလို့ ပဲ ခေါ်ကြတာပါ။ ဆရာအိုက အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ။ လူက အသားလတ်လတ်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ သျှောင်တစောင်းလေးနဲ့ ဗျ။ ထူးခြားတာကတော့ ဆရာအိုရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲဗျို့။ မျက်လုံးတွေက ကြည်လင်ပြီး အရောင်ကို တောက်နေတော့တာဗျ။

သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့ တင် သိနိုင်တဲ့ လူပါဗျာ။ ဆရာအိုနဲ့ ကျုပ်တွေ့တဲ့ အချိန်တုန်းက ကျုပ်က ဆရာနွံဖနဲ့ တောင် မတွေ့သေးဘူးဗျ။

ဆရာအိုတို့ က အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ဆေးကုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့ ဗျ။ အခကြေးငွေဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ယူတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ပစ္စည်းဝတ္ထုကန်တော့ပြန်တော့လည်း ဘာကိုမှ လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ကုတော့လည်း ပယောဂပဲ ကုတာဗျ။

တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဒါမျိုးတွေဆိုရင် လွှတ် စိတ်ဝင်စားတာဗျ။ နယ်လှည့်ပြီး ဆေးကုနေတဲ့ ဆရာအို ကျုပ်တို့ ရွာကို ရောက်လာတာဗျ။

ရွာကိုရောက်လာတဲ့ ဆရာသမားတိုင်းက ကျုပ်ဆရာတော်ရဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းမှာ ပဲ တည်းကြတာဗျ။ ဒီတုန်းက ကျုပ် အသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်

စံသားပဲ ရှိသေးတာ။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ရွာထဲမယ် လတ်ယား လတ်ယားနဲ့ သွား နေမယ့်အတူ တူ ဆရာအိုနဲ့ အဖော်လိုက်ပြီး ဗဟု သုတ ရှာချေ ပါလား"

ကျုပ်ဆရာတော် ဦးဂုဏက ကျုပ်ကို ခေါ်ပြောတာလေ ဗျာ။ ကျုပ်က လည်း ဆရာတော်စကားကြားရတော့ ကရင် ထန်း လျက်အိုးတွေ့ဆို တာလို ဖြစ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

"မှန်ပဲ၊ ဘုရား"

ဆရာတော်က ကျုပ်ကို ပြောရင်းနဲ့ ဆရာအိုဘက်ကိုလည်း လှည့်ပြောတယ်ဗျ။

"ဆရာအိုရဲ့ ဟောဒီသူငယ်က မောင်တာတေတဲ့ ဗျ၊ ဒီရွာက ကလေး တွေထဲမတော့ သူက ထူးထူးခြားခြားပဲဗျို့၊ ဗဟု သုတလည်း အားကြီးရှာတာ၊ ပြီးတော့ သတ္တိကလည်း ရှိဗျာ။ ပြောရရင်တော့ ဒကာကြီးရေ ဟောဒီတာတေဆိုတဲ့ ကောင်က ဘာမှ ကို မကြောက်တတ်တဲ့ ကောင်ဗျို့"

သျှောင်တစောင်းကလေး ထုံးထားတဲ့ ဆရာအိုက သူ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်နဲ့ သပ်ရင်း ကျုပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်တယ် ဗျ။ ပြီးတော့မှ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်တယ်။

"ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီအနီးအနားရွာတွေ လှည့်ပြီး ဆေးကုတဲ့ အခါ အဖော်ရတာပေါ့ဘုရား"

"ကြားလား တာတေ၊ မင်းဆရာကြီးပြောတာ၊ ဒီတော့ ဒီအနီးအနားက ရွာတွေမယ် ဆရာကြီး ဆေးကုထွက်ရင် မင်း လိုက်သွားပေတော့"

"မှန်ပဲ၊ ဘုရား"

အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာအိုနောက်ကို ကျုပ် လျှောက်လိုက်ခဲ့တော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် ပထမဆုံးလိုက်သွားခဲ့တဲ့ ရွာက ရုံးတောဗျ။ ကျုပ် အရင်စာအုပ်တွေမှာ ရေးခဲ့တဲ့ ကျောက်တလားချောင်းကလေး ကို ဖြတ်သွားရတဲ့ ရွာပေါ့ဗျာ။ ရုံးတောသူကြီးကိုယ်တိုင် ဆရာအို ကို လှည်းနဲ့ လာပင့်တာဗျ။ ရုံးတောမှာ အသက်အစိတ်လောက် ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်လို့ တဲ့ ဗျ။ ဗိုက်အောင့်တာမှ လူးပျံပြီး အော်နေရတာဆိုပဲ။ ထူးဆန်းတာက ညနေသုံးနာရီ ရောက်မှ ပုံမှန်အောင့်တာတဲ့ဗျ။ ဆေးထိုးဆရာနဲ့ ထိုးလည်း မသက်သာ၊ ဗမာဆရာနဲ့ ကုလည်း မသက်သာဖြစ်နေလို့ ဆရာအို ကို လာပင့်တာတဲ့ ဗျာ။

ကျုပ်တို့ ရုံးတောကိုရောက်တော့ မနက်ဆယ့်တစ်နာရီ တောင်ထိုးပြီဗျ။ သူကြီးတို့ အိမ်က ဆရာအိုကို ထမင်းပွဲ ကပျာ ကယာပြင်ပြီး ကျွေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုတော့ ဆရာအိုက ဥပုသ်နဲ့ နေတဲ့ လူဗျ။

တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်လုပ်စရာရှိရင်တော့ သီလမယူဘူး။ ကျန်တဲ့ နေ့တွေကတော့ နေ့တိုင်း သီလယူပြီး ဥပုသ်စောင့်နေ တာဗျ။

ဆရာအို ထမင်းစားပြီးတော့ ကျုပ်ကို သေသေချာချာ ကျွေးတယ်ဗျ။ ။ ဧည့်သည် တွေ စားပြီးမှ သူတို့ အိမ်သားတွေ စားကြတာ။ ဒီတုန်းက ကျုပ်က ငယ်သေးတာကိုးဗျ။ ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သေးဘူးလေ။

ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ထန်းလျက်ခဲလေးစား၊ ရေနွေးကြမ်း သောက်ပေါ့ဗျာ။

စားသောက်ပြီးကြတော့ သူကြီးနဲ့ ဆရာအိုတို့ စကား စမြည်ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒီသူကြီးက ရုံးတောမှာ မျိုးရိုးနဲ့ ကို သူကြီးဖြစ်တဲ့ လူပဲဗျ။ သူ့အဘိုး

လည်း ရုံးတောသူကြီး၊ သူ့အဖေလည်း ရုံးတောသူကြီး၊ အခု သူလည်း
ရုံးတောသူကြီးပေါ့ဗျာ။ နာမည်က ဦးမြဖေတဲ့ ။
ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း ၊ တည်တည်ကြည်ကြည် ခန့်ခန့်ညားညားကြီး
ဗျ။

ဆရာအိုကလည်း သူ့ရဲ့ ပယောဂဆရာဘဝမှာ ကြုံ တွေ့ရတဲ့
အကြောင်းတွေကို ပြောပြလို့ ပေါ့ဗျာ။ သူကြီးရော၊ နောက်မှ ရောက်လာ
တဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းနှစ်ယောက်ရော၊ အိမ်သားတွေရော၊ ဆရာအို ပြော
တာကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်ကြတာမျိုး။

"သူကြီး၊ သူကြီး အေးစိန်တော့ လုပ်ငန်းစပြီဗျို့။"

သူကြီးအိမ်ဝိုင်းထဲကို သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က
အိမ်ပေါ်ထပ်ကို မော့ပြီးပြောလိုက်တာဗျ။

သူကြီးကလည်း နှစ်ဆင့်ပြတင်းပေါက်ကြီးရဲ့ အောက်ဆင့်ကနေ
ငုံကြည့်ပြီးမေးတယ်။

"ဟေ အေးစိန်၊ အော်ဟစ်နေပြီလားကွ ငပိန်"

"အော်နေပြီ သူကြီးရေ၊ အော်ရုံတင်မကဘူး၊ အံကြီး ကြိတ်ကြိတ်ပြီး
ကြိမ်းနေတယ်"

"ဟေ ကြိမ်းနေတယ် ဟုတ်လားကွ၊ ငပိန် ဘာကို ကြိမ်း တာတုံးကွ"

"ဒီသူကြီးကတော့ အေးအေးမနေနိုင်ဘူး၊ ငါလုပ်ရရင် သေတော့မ
ယ်တဲ့ ဗျ"

"အောင်မာ၊ ဒီပယောဂက ငါ့ကိုတောင် ကြိမ်းနေပြီ ဟုတ်လားကွ င
ပိန်"

"ဟုတ်တယ် သူကြီးရဲ့ "

"အေး အေး မင်းပြန်တော့၊ ဆရာပင့်ပြီး ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်"

ငမိန်ဆိုတဲ့ လူပြန်သွားတော့ တာတေနဲ့ ဆရာအိုလည်း ဆေးအိတ်ထပြီး လွယ်တော့တာပဲဗျို့။

ဆရာအိုရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ သူကြီးရယ်၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း နှစ်ယောက်ရယ် ရွာတောင်ပိုင်းကို လာခဲ့ကြတာဗျို့။

"ဟိုရှေ့က မန်ကျည်းပင်ကြီးမြင်နေရတဲ့ ဝိုင်းပဲ ဆရာ ရေ"

သူကြီးပြောတဲ့ ဝိုင်းကို ကျုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူ နှစ်ဖက်စာ လောက်ရှိတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင် ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ဝိုင်းကို တွေ့တယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ကြားတော့တာပါပဲဗျာ။

"ဟေ့ ဆရာကောင်း မသေချင်ရင် အခု လှည့်ပြန်တော့၊ ဒီရောက်လာရင် ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့ နော်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

"ဪ အော်သံဟစ်သံတွေ ပြောင်းလွဲနေတာကိုး"

သူကြီးက ပြောလိုက်တော့ ဆရာအိုက သူကြီးကို လှည့် ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

"ဘယ်လိုပြောင်းတာတုံး သူကြီးရဲ့ "

"ဟာ ခါတိုင်းအော်တာက အောင်မယ်လေး နာလှချည် ရဲ့ ၊ သေပါတော့မယ်တော့၊ ကယ်ကြပါဦးဆိုပြီး အော်တာ ဆရာ ရေ၊ ဒီတစ်ခါက ကြိမ်းဝါးနေတာဗျ"

"ကျုပ်ပါလာတာကို ကြိုသိနေတာကိုး သူကြီးရဲ့ ၊ ခါတိုင်း အော်တာ

က အေးစိန်လေ၊ အခုကြိမ်းနေတာက ပယောဂဝင်ပြီး ကြိမ်းနေတာလေ ဗျာ"

"ဝိ၊ ဝိ၊ ဝိ၊ ဝိ"

ဟာ ပိတုန်းတွေဗျို့၊ ပိတုန်းတွေ၊ ငါးကောင်ဗျ။ ကျုပ် သေသေချာချာ လိုက်ပြီး ရေကြည့်တာ။ ဆရာအိုက လမ်း လျှောက်နေရာကနေ တုံ့ကနဲ ရပ်လိုက်တယ်ဗျ။

ဆရာအိုရပ်တော့ သူကြီးရော၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး ရပ် လိုက်ကြတာ ပေါ့ဗျာ။ ဆရာအိုက သူ့ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားတဲ့ ပုဝါစလေးကို ဖြုတ်ယူ လိုက်တယ်ဗျ။

ဟာ အင်းတွေပါလား။ ဒီတော့မှ ကျုပ်က သေသေချာချာကြည့်မိတာ ဗျို့။ ပဝါက နံသာရောင်လေး။ ပဝါပေါ်မှာ အင်း တွေချထားတာဗျ။ ပဝါ တစ်ထည်လုံး ပြည့်နေတာ။ ဆရာအိုက ပဝါစနဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဝှေ့လိုက် တယ်။

"ဝိ၊ ဝိ၊ ဝိ၊ ဝိ၊ ဝိ"

ကျုပ်တို့ ခေါင်းတွေပေါ်မှာ ကပ်ပြီးပျံနေတဲ့ ပိတုန်း မည်းမည်းကြီး တွေ တဖြည်းဖြည်း မြင့်မြင့်တက်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ ပျောက်သွား ရောဗျို့။ ဆရာအိုရဲ့ အစွမ်းကို ကျုပ် စပြီး မြင်ရတာပေါ့ဗျာ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

အိမ်ပေါ်က ထွက်လာတဲ့ ရယ်သံကြီးဗျ။ ကြောက်စရာ ကြီးပါဗျာ။

"ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်"

ဟာ အိမ်အောက်က ပြေးထွက်လာတဲ့ အင်းခွေးကြီးဗျို့။ ဆရာအိုဆီ

ကို တန်းပြေးလာတာမျိုး။ ဆရာအိုကတော့ တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲဗျာ။ စောစောက ပဝါကို လက်နဲ့ ဆွဲပြီး သပ်လိုက်တာ နံ့သာရောင် ပဝါစ လေးက မာကြောတဲ့ ဝါးလုံးတစ်လုံး လို တောင့်တောင့်မာမာကြီး ဖြစ် သွားရောမျိုး။ ကျုပ်တို့ အားလုံး အံ့အားသင့်နေတုန်းမှာ ပဲ ဆရာအိုရဲ့ မျက်နှာကို ထိုးဟပ်တော့ မလိုလုပ်နေတဲ့ အင်းခွေးကြီးရဲ့ မျက်နှာကို တုတ်တစ်ချောင်းလို ဖြစ်နေတဲ့ ပဝါနဲ့ ဖြတ်ရိုက်လိုက်ရောဗျာ။

"ကိန်၊ ကိန်၊ ကိန်၊ ကိန်"

အင်းခွေးကြီးဆိုတာ နာလွန်းလို့ လှည့်ပြေးရောမျိုး။

"ဒါ အေးစိန်တို့ အိမ်ကခွေး ဟုတ်ရဲ့ လား သာတင်ရဲ့ "

သူကြီးကမေးတော့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုသာတင်က ပျာပျာသလဲ ဖြေတယ်ဗျာ။

"ဟုတ်တယ် သူကြီးရဲ့ ၊ ညိုကြီးလို့ ခေါ်တဲ့ ကောင်ဗျာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ လူကို ဟောင်တောင် မဟောင်တဲ့ ကောင်ပါဗျာ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး သူကြီးရာ"

"အေး လာခဲ့ဟေ့၊ လာခဲ့၊ ပညာတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ လူချင်းတွေ့ကြတာပေါ့"

အိမ်ပေါ်က ပယောဂက ဆရာအိုကို ပညာစမ်းနေတာ ဗျာ။ ဆရာအိုကတော့ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကြက်သီးတွေတောင် ထလို့ ဗျာ။ သူကြီးလည်း မျက်နှာခပ်ပျက် ပျက် ဖြစ်နေပြီမျိုး။ ကျုပ်တို့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တယ်။

"ကျုပ် အောက်မှာ ပဲ နေခဲ့မယ် ကိုသာတင်"

ဆယ်အိမ်ခေါင်းတစ်ယောက်က ပြောတာဗျာ။ ကိုသာတင် ဆိုတဲ့ ဆ

ယံအိမ်ခေါင်းက ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

"အေး အေး မင်း နေရဲရင် နေခဲ့လေ ငထွန်း၊ ပိတုန်းတွေ တစ်ကျော့ပြန်လာရင်တော့ မင်းဖာသာ ရှင်းပေတော့"

"ဟာ"

ကိုထွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ကိုသာ တင်နောက်ကို ပြေးကပ်ပြီး လိုက်လာတယ်ဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီလူကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လိုက်တာဗျာ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

မအေးစိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမက တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးပြီး အော်ရယ်နေတာဗျို့။ ဆရာအိုက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အသာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ အားလုံးလည်း ဆရာအိုနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကိုထွန်းကတော့ ကျုပ်တို့ နောက်မှာ ကုတ် ကုတ်ကလေးဗျ။

ဆရာအိုက မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး ပါးစပ်က တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့ တစ်ခုခုရွတ်နေတာဗျို့။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား ငါဆိုတဲ့ ကောင်က မေတ္တာလောက်နဲ့ တော့ မရဘူးဟေ့၊ မရဘူး"

ဆရာအိုက ငြိမ်ပြီးခဏနေတယ်ဗျ။ မအေးစိန်ကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေတာ တစ်ချက်မှ ကို မငြိမ်ဘူးဗျ။

ဆရာအို ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားစင်ဘက်ကို လှည့်ထိုင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ကျုပ် သေသေချာချာ နားထောင် လိုက်

တော့ ငါးပါးသီလခံလိုက်တာဗျို့။ လက်စသတ်တော့ ဆရာအို ဥပုသ်ထွက်လိုက်တာဗျ။

ဒီကတည်းက တစ်ခုခုတော့ ထူးတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ဆရာအိုက မအေးစိန်ဘက်ကို လှည့်ပြီး တင်ပလင်ခွေထိုင်လိုက်တယ်။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

"မင်းမှာ ပညာရှိရင် သိရမှာ ပေါ့၊ ငါ့ကို မင်း မေးစရာ မလိုပါဘူး၊ အေး ပညာမတောက်တခေါက်နဲ့ ငါ့ကို လာစမ်းချင် တယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းသွားရမှာ ပဲ"

"ကဲ ဒီပယောဂကောင်ကို ဆိုင်ရာက ဖမ်းချုပ်လိုက်ပါ ဗျာ"

"အား"

ဟာ မအေးစိန်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်သလို ဖြစ်သွား တာဗျို့။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဒါ မင်းအဆင့်အကုန်ပဲလား ကွ"

"မြတ်၊ မြတ်"

ဟော ကျုပ်နားထဲမှာ မြတ်ခနဲ မြတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရ တာဗျ။ ဟာ မအေးစိန်ရဲ့ လက်တွေ ပုံမှန်အတိုင်း ရှေ့ကို ရောက် လာပြီဗျို့။ မအေးစိန်က ဆရာအိုကို ပြီးပြီးတော့ ကြည့်တယ်။ တကယ်တော့ မအေးစိန် ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သူ့ကို ပူးကပ် နေတဲ့ ပယောဂကောင်က ဆရာအိုကို မခိုးမခန့် ကြည့်တာဗျ။

ဆရာအိုက ပယောဂကို သေသေချာချာ ကြည့်နေပြီးမှ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ပြီးကိုင်ထားတဲ့ နံ့သာရောင် အင်းပဝါလေးနဲ့ ဆတ်ခနဲ ပစ်လိုက်

တာဗျ။ ကျုပ်တို့ အားလုံးတောင် အံ့သြသွား ကြတယ်။

"အား"

မအေးစိန်ရဲ့ မချီမဆုံအော်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မှ ဆရာအိုရဲ့ နံ့သာရောင်ပဝါလေးက မအေးစိန်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ပတ်နေတာကို တွေ့တာဗျို့။

"အား"

အော်ပြီဗျို့။ အော်ပြီ။ ပယောဂကောင်တော့ ဒီတစ်ခါ အော်ပြီပေါ့ဗျာ။ ။ တော်တော်စွမ်းတဲ့ ဆရာအိုပဲလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိတယ်ဗျ။

"မင်း ငါ့ကို လွှတ်စမ်း ဟော့ကောင်"

အောင်မာ၊ ဒါတောင်လေသံက မာတုန်းဗျ။ ဟော ဟော မအေးစိန်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ပတ်နေတဲ့ ဆရာအိုရဲ့ အင်းပဝါ က တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာဗျို့။

"အား အား"

ဆရာအိုက ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခေါ်တယ်။ ကျုပ်လည်း ဆရာအိုရဲ့ အနားကိုသွားပြီး ကြို့ကြို့လေး ထိုင်ရတာပေါ့ဗျာ။

"တာတေ သီချိုင်းကုန်းကို ခုချက်ချင်းသွား၊ ရေလုံအိုးကွဲတစ်ခုနဲ့ သီချိုင်းမြေပုံက မြေစိုင်းခဲသုံးတုံး မြန်မြန်ကောက်ခဲ့၊ တစ်ယောက် ခေါ်သွား"

ဆရာအိုက ကျုပ်နားနားကိုကပ်ပြီး လေသံလေးနဲ့ ပြောတာဗျ။ ကျုပ်ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုသာတင်ကို လက်တို့ ပြီး အောက်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ။ ပြီးတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ကိုသာတင်က ချက်ချင်း

ပဲ မအေးစိန်ရဲ့ မောင်အငယ် ဘသောင်း ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကျုပ်နဲ့ ထည့် ပေးလိုက်တယ်။

ရုံးတောသင်္ချိုင်းထဲကိုရောက်တော့ လက်ဝါးနှစ်ခုစာ လောက်ရှိတဲ့ ရေလုံအိုးကွဲတစ်ခုနဲ့ မြေပုံတစ်ခုပေါ်က လတ် လတ်ဆတ်ဆတ် မြေစိုင့် ခဲသုံးခုကို အရွယ်ညီတာလေးရှာပြီး ကောက်လိုက်တယ်။

ကျုပ်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာအို ပွဲကြမ်းနေပြီဗျ။

"ဟေ့ကောင် မင်းသွင်းထားတဲ့ အပင်းကို အခုချက်ချင်း အန်ချလိုက် စမ်း"

"မအန်ဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်လို့ မှ မရဘူး မှတ်ပါ"

"ဪ ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင်လည်း လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့ ကွာ"

ဆရာအိုက မျက်စိတွေမှ ဝတ်လိုက်ပြီး ဂါထာရွတ်ရောဗျို့။ ကျုပ်လည်း ဆရာအိုကို တစ်လှည့်၊ မအေးစိန်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေရတာပေါ့ဗျာ။ ဟာ ဟာ ပတ်ပြီဗျို့၊ ပတ်ပြီ။ မအေးစိန်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ပတ်နေတဲ့ နံ့သာရောင်ပဝါလေးက ကြိုးတစ်ချောင်း လို တင်းသွားပြီး လည်ပင်းကို တင်းသထက်တင်းအောင် ရစ် တော့တာပဲဗျာ။

"ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း"

ဟာ ပယောဂကောင်ကလည်း အံ့ကြိတ်ပြီး တင်းခံနေတာဗျို့။ ဆရာအိုကလည်း ဂါထာကို မနားတမ်းရွတ်၊ နံ့သာ ရောင် ပဝါလေးကလည်း မအေးစိန်ရဲ့ လည်ပင်းကို တင်းသထက် တင်းအောင်ရစ်။ ပယောဂကောင်လည်း မခံနိုင်တော့ဘူးဗျို့။

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ အား လွှတ်ပါတော့ဗျ"

ဆရာအိုက ဂါထာရွတ်တာ ရပ်မပေးဘူးဗျ၊ ပဝါက ထပ်ရစ်တုန်းပဲ"

"အောင်မယ်လေး ကြောက်ပါပြီ ဆရာရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ ဗျ"

"နင်သွင်းတဲ့ အပင်းကို တစ်စမကျန် အန်ချလိုက်စမ်း ဟေ့"

အောင်မြင်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ ဆရာအိုက အမိန့်ပေးလိုက် ရောဗျို့။ မအေးစိန်က တင်ပလင်ခွေထိုင်နေရာကနေ ကြုံကြုံ ကလေး ပြောင်းထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကို ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးပြီး...

"ဝေါ့၊ ဝေါ့၊ ဝေါ့"

သုံးခါတိတိ အန်တာဗျို့။ အန်တော့မယ်ဆိုကတည်းက ဆရာအိုက လင်ပန်းတစ်ချပ် ထိုးခံပေးထားတာဗျ။

"ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်"

ဟာ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေဗျ။ လောက်စာလုံး လောက်ရှိတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲ သုံးလုံးဗျ။ အန်တာတော့ ရပ်သွား ပြီ။

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းသွင်းတဲ့ အပင်း ဒါ အကုန်ပဲလား"

ပယောဂကောင်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"မင်းနာမည် ဘယ်သူတုံး၊ မင်းက ဘယ်ရွာမှာ နေတာတုံး၊ အေးစိန်ကို ဘာရန်ငြိုးနဲ့ လုပ်ရတာတုံး"

"ဒီကောင်မက မာနသိပ်ကြီးတာ၊ စွာလည်း သိပ်စွာတာ၊ ဒါကြောင့် စောက်မြင်ကပ်လို့ လုပ်လိုက်တာ"

"မင်း ဘယ်သူတုံး"

"ဒါတော့ ကျုပ် မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီ၊ မင်းပညာတွေ အခု စွန့်ပစ်ရမယ်၊ ဒီပညာဟာ မင်းကို အဝီစိရောက်အောင် ပို့လိမ့်မယ်"

"ကျုပ် ဒီပညာကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး ဆရာ"

ဆရာအိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျုပ်ကို ခေါ်တယ်။

ကျုပ် သင်္ချိုင်းထဲက ကောက်လာတဲ့ ရေလုံအိုးကွဲနဲ့ မြေစိုင်းခဲ သုံးတုံးကို ချပေးလိုက်တယ်။

"မီးညှပ်သွားယူခိုင်းလိုက် တာတေ"

ကျုပ်က မအေးစိန်ရဲ့ ညီမကို မီးညှပ်သွားယူခိုင်းလိုက် တယ်။

ဆရာအိုက သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ကိုထုတ်ပြီး မောင်းချစားကလေးနဲ့ ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ ဖင်ဘက်ကို လှီးလိုက်တယ်။ အထဲက နန်းကြိုးမျှင်လေးပေါ်လာအောင် လုပ်တာဗျ။ ပြီးတော့ မီးခတ်ကို ခတ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ဖင်ဘက်က မီးထွန်းတာဗျ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ကို ဇောက်ထိုး စိုက်ပြီး ထွန်းလိုက်တယ်။

ကျုပ်ကောက်လာတဲ့ သင်္ချိုင်းမြေစိုင်းခဲသုံးတုံးကို ဖယောင်းတိုင်မီးတေ ၁က ၁ဘေ ၁မ ၂၁ ဖိုခနောက်ဆိုင်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီမြေစိုင်းဖိုခနောက်ပေါ်မှာ ရေလုံအိုးကွဲကို ဒယ်အိုးတင်သလို တင်တယ်ဗျ။

မီးညှပ်ကိုယူပြီး လင်ဗန်းထဲက မအေးစိန် အန်ချထားတဲ့ ကျောက်ခဲသုံးခုကို တစ်ခုချင်း ညှပ်ထည့်တယ်။ သုံးတုံးစလုံး ရေလုံအိုးကွဲထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဒယ်အိုးထဲမှာ ထည့် လှော်သလိုပေါ့ဗျာ။

ဟော ရွတ်ပြန်ပြီဗျို့။ ဆရာအို ဂါထာရွတ်ပြန်ရောဗျို့။

"အောင်မယ်လေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရဲ့ ၊ ကျုပ် သေပါလိမ့်မယ်ဗျ"

ဆရာအိုကတော့ ဂါထာကို ရွတ်တာပဲဗျ။

"မီးငြိမ်းပေးပါဗျ၊ ကျုပ် နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးဗျ"

"မင်းပညာ အခုစွန့်မလား၊ မစွန့်ဘူးလား၊ မစွန့်ရင်တော့ မင်းအသက် စွန့်ပေတော့"

ရေလုံအိုးကွဲကလည်း ပူသထက် ပူလာပုံပဲဗျ။ အထဲက ကျောက်ခဲတွေလည်း ပူရောပေါ့ဗျ။ ဟာ မအေးစိန် ပစ်လွဲချ လိုက်ပြီဗျ။

"အား၊ အား၊ အား"

ကြမ်းပြင်မှာ ကို လိုမ့်ပြီးအော်နေတော့တာဗျ။

ဆရာအိုကလည်း ဂါထာကို အဆက်မပြတ်ရွတ်၊ ရေလုံ အိုးကွဲကလည်း ပူလာ၊ မအေးစိန်ကို ပူးကပ်နေတဲ့ ပယောဂ ကောင်လည်း အော်ဟစ်ပြီး လိုမ့်နေတာပေါ့ဗျ။

"အား ပူလှသည်ရဲ့ ဗျ၊ မီးငြိမ်းပေးပါ ဆရာရဲ့ ၊ အောင်မယ်လေး ပူလိုက်တာဗျ"

"မင်းပညာ စွန့်တော့မလား"

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ စွန့် စွန့်ပါတော့မယ်ဗျ"

"ကဲ အခု စွန့်လိုက်တော့"

ဆရာအိုက ဂါထာကို တိုးတိုးရွတ်နေရာကနေ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ ပြောင်းရွတ်ပြီဗျ။

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ အောင်မယ်လေးဗျ၊ မခံနိုင်တော့ ပါဘူးဗျ၊ အမေရေ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ဗျ၊ ကျုပ် ဘယ်လို မှ မခံနိုင်တော့လို့

ပါဗျ"

ပယောဂကောင်က လှိုမ့်နေရာကနေ ဝမ်းလျားမှောက် လိုက်တယ်။
ဆရာအိုက ဂါထာကို အသံအကျယ်ကြီး ရွတ်နေ ရင်းနဲ့ စောစောက လ
င်ပန်းကိုပဲ ရှေ့တိုးပေးလိုက်တယ်။

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ"

ဟာ စိမ်းစိမ်းဝါဝါတွေဗျာ။ အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ထွက်နေတာ
ဗျ။ ဆရာအိုက လင်ပန်းထဲက ပယောဂကောင်ကြီး အန်ထားတဲ့ အကျို
အခွဲပုံကြီးထဲကို မီးညှပ်နဲ့ ထိုးပြီး တစ်ခုခုကို လိုက်ရှာနေတာဗျ။

ဟာ ဘာလေးပါလိမ့်။ ဘူးကလေးဗျ။ လက်သန်းရဲ့ ပထမအဆစ်
လောက်ပဲရှိတဲ့ ဘူးကလေးဗျာ။ တဖျတ်ဖျတ်ထွက် နေတဲ့ အရောင်တွေ
က ဒီဘူးလေးက ထွက်နေတာဗျို့။ ဘာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဘူးမှန်းတော့ မ
သိဘူးဗျ။

ဆရာအိုက အဲဒီဘူးကလေးကို မီးညှပ်နဲ့ ညှပ်ယူလိုက်ပြီး သူ့လွယ်အိ
တ်ထဲက ယွန်းဘူးကလေးထဲကိုထည့်ပြီး အဖုံးပိတ် ထားလိုက်တယ်။

"ကဲ ငါ့တပည့် ထ၊ ဘုရားကို ဦးတိုက်ပေတော့၊ မင်းဟာ အခုချိန်က
စပြီး မကောင်းတဲ့ ဘဝကနေ လွတ်သွားပြီ၊ ဒီပညာမျိုး ကို ဘယ်တော့မှ
မသင်ယူလေနဲ့ ကွယ်၊ ကဲ ကဲ ဘုရားဦးတိုက်၊ ဦးတိုက်"

မအေးစိန်က ကြုံကြုံကလေးထိုင်ပြီး ဘုရားကို ရှိခိုး တယ်။
ဦးသုံးကြိမ်တိုက်တယ်။

"ကဲ မင်းနာမည်နဲ့ နေရပ်ကို ငါ မမေးတော့ဘူး၊ ဟောဒီ မီးကိုလည်း
ငါ ငြိမ်းလိုက်ပြီ၊ မင်းဘဝရဲ့ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ဘုရားတရားကို ယုံ
ယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ အလုပ်တွေ ပြန်လုပ်ပေ

တော့ကွယ်။ ကဲ သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ ကွယ်၊ သွားပေတော့၊ သွားပေတော့"

ဟော မအေးစိန် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တွန့်သွားပြီး နောက်ကို ခေါင်းကြီး လန်ကျသွားတယ်ဗျို့။

"ဟဲ့ အေးစိန်၊ အေးစိန်"

နောက်ကနေ မအေးစိန်ရဲ့ အမေနဲ့ အစ်မတွေက ပြေး ပြီးပွေ့ကြတယ်။

"ဟင် အမေ ကျုပ် ဘာဖြစ်တာတုံး"

"ညည်းကို ဆေးကုတာလေ၊ သူကြီးကိုယ်တိုင် ဟောဒီ ဆရာကြီးကို ပင့်ပြီး လာကုပေးကြတာ"

"ဟင် ဟုတ်လား"

မအေးစိန်က ကျုပ်နဲ့ ဆရာအိုကို သေသေချာချာ ကြည့် နေတယ်ဗျ။

"ဟဲ့ အေးစိန် ဟောဒီက နင့်ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးကို ရှိခိုးလေ"

သူကြီးက ပြောလိုက်တော့မှ မအေးစိန်က ဆရာအိုကို ရှိရှိသေသေ ရှိခိုးတာဗျ။

"အေး အေး ငါ့တပည့်မ အေးစိန်၊ ဘဝမှာ အတုံ့ရှိလို့ အလှည့်ရှိတာ ပေါ့ကွယ်၊ နောက်နောင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ် တော့မှ မကြုံပါစေနဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ သူများ ပြုစားလို့ မရတဲ့ ကိုယ် ဖြစ်ပါစေ"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါစေ ဆရာကြီးရှင်"

"ကဲ ကဲ အေးစိန်လည်း ပင်ပန်းရောပေါ့၊ ခေါ်သွားကြ၊ ခေါ်သွားကြ၊ နားပါစေ၊ နားပါစေ"

မအေးစိန်ကို သူ့အမေနဲ့ အစ်မတွေ ညီမတွေက တွဲပြီး အခန်းထဲ ခေါ်သွားကြတယ်။

သခွိုင်းက ယူလာခဲ့တဲ့ ရေလုံအိုးကွဲ၊ မြေစိုင်းခဲ၊ ထွန်းလက်စ ဖယောင်းတိုင်၊ ကျောက်စရစ်ခဲသုံးခဲ အားလုံးကို ငှက်ပျောဖက်ကြီးတစ်ရွက်ထဲ မှာ ထည့်ထုပ်ပြီး မအေးစိန်ရဲ့ မောင်တွေ သခွိုင်းထဲကို သွားပစ်လိုက်ကြတယ်ဗျို့။

အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ မီးလောင်ကုန်းက ကျုပ် သူငယ်ချင်း ပန်းမောင်ရဲ့ ညီ သန်းအောင် သရက်သီးဆွတ်ရင်း သရက်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာတဲ့ ဗျာ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး လူက ပြောတာ၊ နေတာ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်ဆိုပဲ။ ထမင်းတစ်ခါစားရင် နို့ဆီဘူး နှစ်လုံးချက် လောက်ကို တစ်ယောက်တည်း စားပစ်ဆိုပဲ။

ကြက်တစ်ကောင် ချက်ထားရင် သူတစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင် စားပစ်ရောဆိုပဲဗျ။ ညဘက်ဆိုရင် အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထိုင်ပြီး တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်နေဆို ပဲ။

ပန်းမောင်တို့ အဖေက ဆရာအိုကို လာပင့်တော့ ကျုပ် ပါ လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ ပန်းမောင်တို့ ဝိုင်းထဲ ရောက်တာနဲ့ အိမ်ပေါ်က ထွက်လာတဲ့ အသံကြီးကို ကြားရတော့တာပဲဗျို့။

"ငါ မဝသေးဘူးကွ၊ ထပ်ထည့်ပေးကြဦး၊ ငါ မဝသေး ဘူး"

အသံကြီးက တစ်မျိုးကြီးဗျ။ ဒါ သန်းအောင်ရဲ့ အသံမှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ်တွေ့နေတယ်။ ဆရာအိုက အိမ်ပေါ်ကို တန်း တက်သွားပြီး ထမင်းစားနေတဲ့ သန်းအောင်ကို မသိမသာ အကဲ ခတ်နေတယ်ဗျ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ငါ မဝသေးဘူး၊ အမဲသား ထပ်ကျွေး ဦး"

ဆရာအိုက သန်းအောင်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်မှာ ထိုင်တောင်မထိုင်ဘဲ လှေကားက ပြန်ဆင်း လာတယ်။ ပန်းမောင်ရဲ့ အဖေက ချက်ချင်းမျက်နှာပျက်သွားတာ ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်လည်း စိုးရိမ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာအို ဘာများ တွေ့လို့ ပါလိမ့်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

"ဆရာ ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲဗျာ"

ပန်းမောင်တို့ အဖေက ပျာပျာသလဲ မေးတာဗျ။

"ဒီလိုဗျ၊ ဒီသူငယ်ကို သရဲပင်း သွင်းထားတာ၊ ကျုပ်ကို တွေ့ရင် ပြူးပြူးပြပြ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ၊ ကျုပ် အောက်ပြန်ဆင်းခဲ့ တာပါ။ ခင်ဗျား သားကို ဒီသရဲက သရက်ပင်ပေါ်က တွန်းချပြီး သတိလစ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အပင်းသွင်းလိုက်တာဗျ။ ပြီးတော့မှ သူက ဝင်မှီပြီး စားသောက်နေတာ၊ ကဲ ဒီညတော့ ကျွေးလိုက်ပါ ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ သူ့ကို နှင်ထုတ်ဖို့ လုပ်စရာရှိသေးတယ်။ ဒီကောင် က သက်တမ်းတော်တော်ရင့်နေပြီ၊ ကျုပ်က နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ပြီး နှင်ထုတ်လိုက်ရင် ဒီကောင် ရွာထဲလျှောက်ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဒေသကကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ တခြားက ရောက်လာတာ။ ဒီတော့ သူ့ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာနဲ့ နှင်လိုက်မှ ဒီနယ် က အပြီးလွင့်သွားမှာ ဗျ"

"ဒါဆိုရင် ဆရာ တည်းခိုဖို့ ကိစ္စ..."

"ဟာ မတည်းတော့ဘူးဗျ၊ တာတေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထနောင်းကုန်းပဲ ပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့် လာပြီး နှင်ထုတ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ ဒီညတော့ သူစားချင်တာ ကျွေးလိုက်ပါဗျာ"

"ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ဆရာအိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထနောင်းကုန်းကို ကုန်းကြောင်းပဲ လျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ မီးလောင်ကုန်းနဲ့ ထနောင်းကုန်း ဘာဝေးတာလိုက်လို့ ဗျာ။

"ကဲ တာတေ၊ မင်းကို ဆရာ မေးရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ ဆရာ"

"မင်း ဒီည ဆရာနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကို လိုက်ဝံ့ပါ့မလား"

ကျုပ် ရုတ်တရက်တော့ နည်းနည်းတုံ့သွားတယ်ဗျ။ ထနောင်းကုန်းကို ပြန်တဲ့ လမ်းမှာ ဆရာအိုက ကျုပ်ကို မေးတာ ဗျ။

"ကျုပ် လိုက်ဝံ့ပါတယ်ဗျ"

"ဟား၊ ဟား မင်း တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ ကွ၊ ကဲ ဒါဆိုရင် ညကိုးနာရီတိတိ ဆရာတော်ကျောင်းကို ရောက်အောင် လာခဲ့ပေတော့"

တာတေပဲဗျာ။ ဒါမျိုးဆိုရင် ဘယ်လက်လွတ်ခံပါ့မလဲ ဗျာ။ ကိုးနာရီအတိ ကျုပ် ဆရာတော်ကျောင်းကို ရောက်သွား တယ်။

"ဟာ တာတေတောင် ရောက် လာပြီ၊ ငါက မင်း လာမှ လာဝံ့ပါ့မလားလို့ တွေးနေတာကွ"

"ကျုပ် လာဝံ့ပါတယ် ဆရာ"

"ကဲ ဒါဆိုရင်လည်း သွားကြစို့ကွာ"

ဆရာအိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထနောင်းကုန်းသင်္ချိုင်းရောက်တော့ ကိုးနာရီခွဲလောက် ရှိပြီဗျ။

"နားထောင် မောင်တာတေ၊ ဆရာက ဟောဒီဆေးပေါ့ လိပ်ကြီးကို မီးရဲနေအောင်ညှိပြီးတော့ သင်္ချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါကြီးကို ပင့်မှာ ဗျ။ ပြီးရင် အဲဒီဆေးလိပ်ကြီးကို မဖဲဝါကို သောက်ခိုင်းမှာ ။ သူသောက်ပြီးလို့ ကျန် တဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးငြိမ်းပြီးယူမှာ ၊ ဒါနဲ့ မီးလောင်ကုန်းကသန်းအောင်ကို ဆေးကုပေးရမှာ ကွတာတေရ"

"ဪ ဒီလိုလား"

ဒီတော့မှ ကျုပ် သဘောပေါက်သွားတာဗျို့။

"ကဲ တာတေ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်နေ၊ ဆရာ မဖဲဝါကို ခေါ်တော့မှာ "

ကျုပ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထနောင်းပင်ကလေး အောက်မှာ သွားရပ်နေလိုက်တယ်။

ဆရာအိုက အဆင်သင့်ယူလာတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးခတ်နဲ့ မီးညှိတယ်။ ပြီးတော့ မီးညီအောင် သုံးလေးဖွာ ဖွာ လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ လဆန်းရက်ဆိုတော့ လလေး ကွေးကွေးလေးပဲ ရှိတာဗျ။ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို မှုန်ဝါးဝါးလေး မြင်နေရတာ။

ဆရာအိုက ဆေးလိပ်ကို ကိုင်ထားရင်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောနေတာဗျ။ ဘာတွေပြောနေမှန်းတော့ ကျုပ် မကြားရဘူးဗျ။

တော်တော်လေး ပြောဆိုပြီးမှ ဂူကြီးတစ်လုံးဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။ ကျုပ်ထင်တာတော့ ဆေးလိပ်ကို ဂူကြီးပေါ်မှာ တင်ထားမလို့ နဲ့ တူတယ်ဗျ။

"ဝီး၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း"

လေအေးတစ်ချက် ဝေ့တိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် ကျောထဲမှာ စိမ့်ခ

နဲ ဖြစ်သွားတာမျိုး။ သင်္ချိုင်းထဲက ကုက္ကိုပင် ကြီးတွေပေါ်မှာ အိပ်တန်း တက်နေတဲ့ ငှက်တွေ လန့်ပြီးပျံသွား တယ်။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး"

ကျုပ်နားထဲမှာ ခွေးအူသံလို တစ်ချက်ကြားလိုက်တာဗျာ"

ဟာ ဆရာအိုရဲ့ လက်ထဲက မီးတရဲရဲနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် ကြီးကို ဆတ်ခ နဲဆွဲလုသွားတာဗျ။ ဟော ဖွာပြီဗျို့။ ဖွာပြီ။ မီးကို ရဲခနဲ ရဲခနဲနေတာဗျ။ ဆေးလိပ်ကြီးက လေထဲမှာ ဒီအတိုင်း ကြီးကိုမြှောက်နေတာဗျ။ မီးကလည်း ရဲခနဲ ရဲခနဲ ဖြစ်နေတာဗျို့။

ဆရာအိုကတော့ လေထဲမှာ မြှောက်နေတဲ့ ဆေးပေါ့ လိပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေတာဗျ။ ဘာတွေ ပြောမှန်းတော့ ကျုပ် မကြားဘူးဗျ။

ဟာ ပစ်ချလိုက်ပြီဗျို့။ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဂူရှေ့က မြက်ခင်းထဲကို ပစ်ချလိုက်တာဗျ။ ဟော ဆရာအိုက ကပျာကယာပြေးပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ကောက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂူရဲ့ နံရံမှာ ထိုးပြီးတော့ ဆေးလိပ်မီးကို ငြိမ်းတယ်။ ငှက်ပျောရွက် ကလေးတစ်ပိုင်း နူးလိုက်ပြီး တော့ မီးငြိမ်းထားတဲ့ ဆေးလိပ်ကို ပတ်လိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရှုန်နာရီလောက်မှာ ဆရာအိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မီးလောင်ကုန်းကို ရောက်သွားတယ်။ ပန်းမောင်တို့ အိမ်မှာ သူတို့ ဆွေတွေမျိုးတွေ စုံလို့ ဗျ။

ဆရာအိုက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး သန်းအောင်ကို ခေါ်လာခိုင်းတယ်။ သန်းအောင်က ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မလိုက်လို့ အတင်းကို ဆွဲခေါ်လာကြရတာဗျ။

"မင်းတို့ က ဘာကောင်တွေမို့ ငါ့ကို ဆွဲခေါ်လာရတာ တုံး၊ ငါလုပ်လိုက်ရရင် တစ်ရွာလုံး မသာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဟင်း ဟင်း"

"ဟေ့ကောင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်စမ်း"

"အောင်မာ မင်းက အမိန့်ပေးရအောင် ဘာကောင်မို့ တုံး၊ ငါ့အသက်က နှစ်ရာကျော်နေပြီ၊ နားလည်လား"

ဆရာအိုက ညက မဖဲဝါ သောက်သွားတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် ကြီးကို မီးခတ်နဲ့ မီးညှိလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ရဲ့ မီးညှိထားတဲ့ ခေါင်းဘက်ကို ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံပြီး ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ မီးခိုးတွေက အစီခံဘက်ကနေ တန်းထွက်လာတာပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါ သောက်သွားတဲ့ ဆေးလိပ်ရဲ့ မီးခိုးတွေနဲ့ ဇောက် ထိုးမှုတ်ထုတ်တော့တာမျိုး။

ဒေါသပူပန်ထနေတဲ့ သန်းအောင်ရဲ့ ကိုယ်ထဲက သရဲကြီး ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတယ်။

ဆရာအိုက သူ့မျက်နှာကိုချည်း မီးခိုးနဲ့ မှုတ်တာမျိုး။ မရပ်မနား မှုတ်တာ။ ဟော ဟော သန်းအောင် ပါးစပ်ကြီး ဟ လာပြီး ပါလာတဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ဆရာအိုက မီးခိုးတွေ မှုတ်ထည့် ပြန်ရောမျိုး။

"အား၊ အား၊ အား၊ အား"

အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်တာဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် နားကို အူရော။

"ဝေါ့၊ ဝေါ့၊ ဝေါ့"

ဟော အန်ချလိုက်ပြီမျိုး။ ဆရာအိုကလည်း ရေနွေး လင်ပန်းကို ပန်း

ကန်တွေဖယ်ပြီး အဆင်သင့် စောင့်နေတာမျိုး။ ရှေ့က ထိုးခံပေးလိုက်တယ်။

ဟာ နီနီအတုံးကလေးဗျ။ ဆရာအိုက ဝါးခြမ်းပြား ကလေးနဲ့ နီနီအတုံးကလေးကို ထိုးကြည့်တယ်။

"လက်စသတ်တော့ ကြွက်ပေါက်စလေးပဲ၊ သရက်ပင် ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကြွက်သိုက်ထဲက ကြွက်ပေါက်ကလေးကိုယူပြီး သရက်သီး တက်ခူးတဲ့ ဒီသူငယ်ဗိုက်ထဲကို အပင်းသွင်းလိုက်တာ၊ ပြီးမှ အဲဒီအပင်းကို သူကမှီပြီး ဝင်စားနေတော့တာပဲ"

ဆရာအိုရဲ့ ဆေးလိပ်မီးခိုးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံသွားရ တဲ့ သရဲကြီးလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီမျိုး။

"ကဲ သီချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါရဲ့ အမိန့်၊ သင် ယခုချက်ချင်း ဒီနယ်၊ ဒီဒေသက ထွက်ခွာပြီး သင်နေတဲ့ နေရာ အရောက် ပြန်စေ"

ဆရာအိုရဲ့ အောင်မြင်တဲ့ အမိန့်သံအဆုံးမှာ သန်းအောင် ဆတ်ခနဲ တွန့်ပြီး ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားရောမျိုး။

"ဟဲ့ သန်းအောင်၊ သန်းအောင်"

ပန်းမောင်တို့ မိဘတွေက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သန်းအောင် ကို ဝိုင်းခေါ်ကြတယ်။

ဆရာအိုက ရေမန်းထုတ်ပြီး မျက်နှာကို တောက်လိုက်တော့မှ သန်းအောင် ဆတ်ခနဲတုန်ပြီး သတိရလာတယ်ဗျ။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ သူဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းတောင် သိပုံမပေါ်ဘူးဗျ။

မဖဲဝါရဲ့ အမိန့်နဲ့ အသက်နှစ်ရာကျော် သရဲကြီးကတော့ သူ့ဒေသရောက်အောင် လွင့်သွားရောမယ်မျိုး။

ကျုပ် မကြာ မကြာ သတိရတတ်တဲ့ အထဲမှာ ဆရာအို ဆိုတဲ့ လူလ
ည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။

တာတေ
